

Sygn. akt. IV Ka 1425/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Szyszko

Protokolant Artur Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r. sprawy

A. B. (B.)

syna T. i A. z d. T., ur. (...) we W.

obwinionego z art. 97 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia

z dnia 22 października 2015 r. sygn. akt VI W 2486/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w wysokości 50 złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 30 złotych za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 1425/15

UZASADNIENIE

A. B. został obwiniony o to, że w dniu 26 lutego 2015 r., około godziny 18.30 we W., jadąc ulicą (...) od ulicy (...) w kierunku ulicy (...), korzystał podczas jazdy z telefonu komórkowego, wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w rękę przez kierującego pojazdem, tj. **o czyn z art.97 kw.**

Wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI W 2486/15 **Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia:**

I. uznał obwinionego A. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art.97 kw i za to na podstawie art.97 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych ;

I. na podstawie art.118§1 kpw i art.616§2 kpk w zw. z art.119 kpw obciążył obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 złotych oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości **obwiniony** zarzucając nieuzasadnione ograniczenie, jeszcze nadal obowiązującej, zasady kontradyktoryjności postępowania (naruszenie art.39§1 kpw), skutkujące ograniczeniem obwinionemu prawa do obrony (naruszenie art.4§1 kpw). Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanych mu czynów, z zaliczeniem kosztów postępowania za obie instancje na Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Gołosłownymi uznać należy wywody apelacji co do niewinności obwinionego. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do przekonania, że brak jest podstaw do podważenia trafności ustaleń faktycznych w zakresie przypisania obwinionemu popełnienia wykroczenia z art.97 kw. Ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.5 kpk i art.7 kpk i nie narusza granic oceny swobodnej. Zawarte w złożonym środku odwoławczym zarzuty stanowiły jedynie polemikę z Sądem I instancji, który szczegółowo uargumentował swoje twierdzenia oraz przedstawił sposób rozumowania i dojścia do przedstawionych, a zaskarżonych przez apelującego wniosków.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, które stanowiły kanwę uznania A. B. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, oparte zostały na zeznaniach funkcjonariuszy Policji w osobach R. P. i W. Z. oraz na treści notatki urzędowej z dnia 26 lutego 2015 r. Fakt, że obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu nie może sam przez się uzasadniać przyjęcia, że obciążające go dowody nie są wystarczające do przypisania mu sprawstwa i winy. Wyjaśnienia obwinionego Sąd Rejonowy poddał poprawnej analizie i ocenie, zaś wnioski z oceny tej wyprowadzone są logicznie nienaganne i nie uchybiają dyrektywom art.7 kpk. Oceny wartości dowodów obciążających obwinionego dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykraczania poza ramy swobodnej oceny dowodów. Głównym dowodem obciążającym obwinionego są zeznania funkcjonariuszy Policji R. P. i W. Z.. Zeznania te są jednoznaczne w swej wymowie i brak jest jakichkolwiek podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Przesłuchani w sprawie funkcjonariusze Policji byli dla obwinionego osobami całkowicie obcymi i niewątpliwie nie mieli żadnego interesu w fałszywym składaniu obciążających go zeznań. Z zeznań R. P. i W. Z. wyraźnie wynika, iż obwiniony w dniu 26 lutego 2015 r. około godziny 18.30 jechał samochodem marki H. (...) o nr rej. (...) ul. (...) we W. od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i w czasie jazdy korzystał z telefonu komórkowego, trzymając słuchawkę w ręku. Wprawdzie obwiniony utrzymywał, iż w czasie jazdy samochodem rozmawiał przez telefon, ale przy użyciu słuchawki skonfigurowanej z aparatem telefonicznym w trybie bluetooth, co nie wymagało trzymania słuchawki telefonu w dłoni, jednakże – jak trafnie stwierdził Sąd Rejonowy – wyjaśnienia te pozostawały w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którzy w sposób zbieżny relacjonowali przebieg zdarzenia i nie mieli żadnych powodów, aby bezpodstawnie podejmować wobec obwinionego interwencję oraz pomawiać obwinionego. Zauważyć należy, iż odróżnienie kierowcy rozmawiającego przez telefon komórkowy trzymany w dłoni od kierowcy korzystającego w czasie jazdy z zintegrowanego urządzenia, wyposażonego w słuchawkę, mikrofon i klawisz do odbioru połączeń przychodzących, mocowanego na ucho korzystającego z telefonu, nie jest czynnością skomplikowaną, lecz wręcz przeciwnie, nader prostą, stąd też niepodobna przyjąć, aby funkcjonariusze Policji omyłkowo zatrzymali obwinionego. Z zeznań R. P. i W. Z. jednoznacznie przy tym wynika, że zarówno warunki atmosferyczne, jak i drogowe umożliwiały im właściwą obserwację zachowania kierującego samochodem marki H. (...). Całkowicie chybiony jest zarzut obwinionego naruszenia art.39§1 kpw oraz naruszenia prawa obwinionego do obrony. Obwiniony był obecny podczas przesłuchania na rozprawie sądowej funkcjonariuszy Policji i miał możliwość zadawania im wszelkich pytań. Oczywistym jest przy tym, że fakt, iż obwiniony posiada w samochodzie słuchawkę skonfigurowaną z aparatem telefonicznym w trybie bluetooth, nie oznacza sam przez się, iż w dniu zdarzenia podczas jazdy samochodem nie korzystał z telefonu komórkowego, trzymając słuchawkę w ręku. Słusznie zatem Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy obwinionego o dokonanie oględzin zintegrowanego urządzenia, wyposażonego w słuchawkę, mikrofon i klawisz do odbioru połączeń przychodzących, mocowanego na ucho korzystającego z telefonu.

Reasumując, uznać należy, iż analiza zaskarżonego wyroku, przeprowadzona przy uwzględnieniu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do podważenia trafności ustaleń faktycznych w zakresie przypisania obwinionemu sprawstwa i winy w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Apelacja ogranicza się w zasadzie do sugerowania wątpliwości dowodowych i lansuje wersję przyjętą przez obwinionego w ramach linii obrony.

Kierunek apelacji (co do winy) obliguje Sąd Okręgowy do całościowej oceny zaskarżonego wyroku. Za przypisany czyn została wymierzona obwinionemu kara 200 złotych grzywny i jest to kara adekwatna do stopnia winy obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd I instancji osobę obwinionego poddał wnikliwej ocenie pod kątem wymiaru kary, biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste obwinionego oraz stopień jego zawinienia i swoje stanowisko wystarczająco uzasadnił.

Wobec powyższych okoliczności brak było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji, stąd też Sąd Okręgowy, przy braku podstaw do zastosowania unormowań zawartych w art.104 kpw oraz art.440 kpk i art.455 kpk w zw. z art.109§2 kpw, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.118§1 i 3 kpw w zw. z art.634 kpk w zw. z art.119 kpw oraz art.21 pkt 2 w zw. z art.8 i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.